

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24.05.2006, sp. zn. 11 Tcu 29/2006, ECLI:CZ:NS:2006:11.TCU.29.2006.1

Číslo: 24/2007

Právní věta: I. Osobou, k jejímuž stíhání je podle zákona třeba souhlasu (§ 11 odst. 1 písm. c/ tr. ř.), je též obviněný, který byl vydán (předán) do České republiky dožádaným státem a má být stíhán pro jiný skutek, než pro který byl vydán (předán) do České republiky tímto státem, spáchaný před vydáním (předáním), neboť s ohledem na zásadu speciality vyjádřenou v ustanoveních § 389 tr. ř. a § 406 tr. ř. je v takovém případě k jeho trestnímu stíhání třeba souhlasu příslušného oprávněného orgánu, tj. orgánu cizího (dožádaného) státu. Vznikne-li v průběhu trestního řízení pochybnost o tom, zda uplatnění zásady speciality nebrání trestnímu stíhání obviněného, je nutno postupovat podle § 10 odst. 2 per analogiam tr. ř., tj. předložit věc Nejvyššímu soudu, aby rozhodl o tom, zda je obviněný vyňat z pravomoci orgánů činných v trestním řízení. II. Jestliže byl z vazby propuštěn obviněný, který byl vydán (předán) do České republiky k trestnímu stíhání, v důsledku nahrazení vazby některým z institutů uvedených v § 73 a § 73a tr. ř. (např. přijetím peněžitě záruky), pak tato okolnost nemůže založit výjimku ze zásady speciality (§ 389 odst. 1 písm. a/, § 406 odst. 1 písm. a/ tr. ř.), neboť nelze dovodit, že obviněný se po propuštění z vazby nachází na území České republiky dobrovolně, přestože je mohl opustit. Účelem institutů nahrazujících vazbu je totiž zajištění účelu vazby jiným způsobem než přímým omezením osobní svobody, a to tak, aby byla nadále zajištěna přítomnost obviněného na území České republiky (např. hrozbou propadnutí peněžitě záruky).

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 24.05.2006

Spisová značka: 11 Tcu 29/2006

Číslo rozhodnutí: 24

Číslo sešitu: 5

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Nepřípustnost trestního stíhání, Právní styk s cizinou, Vynětí z pravomoci orgánů činných v trestním řízení

Předpisy: § 10 odst. 2 tr. ř.

§ 11 odst. 1 písm. b) předpisu č. 549/1992Sb.

§ 11 odst. 1 písm. c) tr. ř.

§ 389 tr. ř.

§ 406 tr. ř.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud k návrhu obviněného J. G. rozhodl tak, že obviněný J. G. není vyňat z pravomoci orgánů činných v trestním řízení ohledně skutku, pro který je stíhán v projednávané věci a v němž je

spatřován trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1, 4 tr. zák.

Z odůvodnění:

Orgány činné v trestním řízení vedou proti obviněnému J. G. trestní stíhání pro trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1, 4 tr. zák., jehož se měl dopustit jednáním spočívajícím podle obžaloby státního zástupce Krajského státního zastupitelství v Ústí nad Labem ze dne 29. 2. 2000, sp. zn. 2 KZv 97/98, v tom, že se společně stíhanou O. G. v měsících listopadu a prosinci 1993 v Ústí nad Labem jako jednatelé společnosti G., s. r. o., se sídlem v P., společně s dalšími obviněnými Ing. M. V. a J. M. trestně stíhanými v jiné trestní věci po vzájemné dohodě a opatření padělaných dokladů uzavřeli s bankou U. b., a. s., Ú. n. L., smlouvu o úvěru, podle níž jim byl poskytnut krátkodobý úvěr ve výši 12 milionů Kč, z něhož si ihned v hotovosti vyzvedli 11 milionů Kč, přičemž ve smlouvě nepravdivě potvrdili konečnou splatnost úvěru ke dni 25. 11. 1994 a zajištění úvěru zástavní smlouvou k nemovitosti ve vlastnictví společnosti Z., s. r. o., T. (jejímž jediným společníkem byl obviněný J. M.), ačkoli ve skutečnosti jednali v úmyslu podvodně vylákat úvěr a bance ho nesplatit, přičemž do současné doby se také zdržují na neznámém místě a bance způsobili škodu v uvedené výši.

Dne 20. 3. 2006 podal obviněný J. G. prostřednictvím své obhájkyne Nejvyššímu soudu návrh na rozhodnutí podle § 10 odst. 2 tr. ř., a to ohledně otázky, zda je vyňat z pravomoci orgánů činných v trestním řízení podle § 11 odst. 1 písm. c) tr. ř. ve výše uvedené věci vedené u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. 3 T 2/2004.

V návrhu předně uvedl, že v této trestní věci bylo na dny 20. až 22. 3. 2006 nařízeno hlavní líčení, přičemž však s ohledem na zásadu speciality, vyjádřenou v § 406 odst. 1 tr. ř., existují pochybnosti o přípustnosti trestního stíhání. Obviněný poukázal na to, že dřívější rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25. 2. 2004, sp. zn. 3 T 2/2004, byl vydán v řízení proti uprchlému ve smyslu § 302 tr. ř., přičemž z podnětu odvolání obviněného byl usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 29. 6. 2005, sp. zn. 9 To 37/2005, v celém rozsahu zrušen a věc byla podle § 259 odst. 1 tr. ř. vrácena Krajskému soudu v Ústí nad Labem k novému projednání a rozhodnutí. Důvodem zrušení napadeného rozsudku soudu prvního stupně bylo uplatnění práva, které obviněnému poskytuje ustanovení § 306a odst. 1 tr. ř., přičemž odvolací soud ve svém rozhodnutí dále upozornil na nutnost vyřešení otázky, zda trestnímu stíhání nebrání zásada speciality podle § 389 tr. ř. Obviněný ve svém podání dále uvedl, že otázku uplatnění zásady speciality Krajský soud v Ústí nad Labem řešil k námitce obviněného jako otázku předběžnou se závěrem, podle něhož s ohledem na ustanovení čl. 14 odst. 1 písm. b) Evropské úmluvy o vydávání (publikované pod č. 549/1992 Sb.) zásada speciality nebrání projednání a rozhodnutí této věci. Obviněný v této souvislosti zdůraznil, že v důsledku realizace mezinárodního zatýkacího rozkazu vydaného Obvodním soudem pro Prahu 4 byl dne 29. 11. 2004 dopraven ze Španělského království do České republiky a poté byl Obvodním soudem pro Prahu 4 vzat do vazby z důvodů uvedených v § 67 písm. a) tr. ř. Z vazby byl propuštěn Městským soudem v Praze dne 7. 6. 2005 s tím, že vazba byla nahrazena peněžitou zárukou ve výši 1 000 000 Kč a písemným slibem, že se bude zdržovat na území České republiky. Z těchto okolností obviněný dovozuje, že v jeho případě není splněna podmínka pro použití výjimky ze zásady speciality uvedená v § 406 odst. 1 písm. a) tr. ř., neboť nemohl do 45 dnů od propuštění z vazby dobrovolně opustit území České republiky, jelikož mu v tom bránila peněžitá záruka a písemný slib. Jak dále obviněný zdůraznil, o výše uvedené překážce řízení spočívající v zásadě speciality věděl Krajský soud v Ústí nad Labem minimálně od 30. 11. 2004, neboť tohoto dne nejprve rozhodl o jeho vzetí do vazby z důvodů uvedených v § 67 písm. a), c) tr. ř., přičemž však tentýž den jej podle § 72 odst. 1, 4 tr. ř. propustil z vazby, a to právě z důvodu překážky spočívající v zásadě speciality. Teprve poté byl obviněný vzat do vazby příslušným soudem – tj. Obvodním soudem pro Prahu 4. Podle názoru obviněného Krajský soud v Ústí nad Labem neučinil ani žádné kroky k vyžádání dodatečného souhlasu vydávajícího státu k jeho dalšímu trestnímu stíhání v předložené věci. Vzhledem k výše uvedenému stavu věci obviněný J. G. navrhl, aby Nejvyšší soud rozhodl tak, že je podle § 10 odst. 1

tr. ř. vyňat z pravomoci Krajského soudu v Ústí nad Labem v trestní věci vedené pod sp. zn. 3 T 2/2004 a že jeho trestní stíhání je podle § 11 odst. 1 písm. c) tr. ř. s ohledem na ustanovení § 406 odst. 1 tr. ř. a čl. 14 odst. 1 písm. b) Evropské úmluvy o vydávání nepřipustné, neboť nebyl k jeho stíhání dán souhlas vydávajícího státu – Španělského království, přičemž nemohl opustit území České republiky do 45 dnů od svého propuštění z vazby dne 7. 6. 2005, protože by se tak vystavil nebezpečí opětovného vzetí do vazby a propadnutí peněžité záruky.

Nejvyšší soud si před samotným rozhodnutím ve věci nejprve vyžádal spis Ministerstva spravedlnosti, jenž se týká vydání obviněného J. G. Z uvedeného spisu zjistil, že na obviněného J. G. vydala předsedkyně senátu Okresního soudu v Ústí nad Labem dne 14. 4. 1999 pod sp. zn. 40 Nt 805/99 mezinárodní zatýkácí rozkaz, a to pro trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1, 4 tr. zák. spáchaný výše popsáním skutkem. Na téhož obviněného pak vydala předsedkyně senátu Obvodního soudu pro Prahu 4 dne 15. 3. 2001 pod sp. zn. Nt 2182/95 další mezinárodní zatýkácí rozkaz, a to pro trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1, 4 tr. zák. a pro pokus trestného činu zpronevěry podle § 8 odst. 1 a § 248 odst. 1, 4 tr. zák., kterých se měl obviněný J. G. dopustit v době od 30. 3. 1992 nejméně do měsíce června 1994 v Praze a jinde způsobem podrobně popsáním v tomto zatýkáčím rozkazu – jedná se o jiné skutky, než pro které je trestně stíhán v předložené věci. Ze spisu Ministerstva spravedlnosti Nejvyšší soud rovněž zjistil, že obviněný J. G. byl vydán ze Španělského království do České republiky rozhodnutím příslušných španělských orgánů, a to na základě mezinárodního zatýkáčím rozkazu, který vydala předsedkyně senátu Obvodního soudu pro Prahu 4 dne 15. 3. 2001 pod sp. zn. Nt 2182/95.

Ze spisu Krajského soudu v Ústí nad Labem ve věci vedené pod sp. zn. 3 T 2/2004 vyplývá, že k vydání obviněného J. G. do České republiky došlo dne 29. 11. 2004, kdy byl obviněný J. G. dopraven na území České republiky a vzat do vazby podle § 68 odst. 1 tr. ř. z důvodů uvedených v § 67 písm. a), c) tr. ř. usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 29. 11. 2004, sp. zn. 3 T 2/2004, přičemž z této vazby byl podle § 72 odst. 1, 4 tr. ř. propuštěn usnesením stejného soudu ze dne 30. 11. 2004, sp. zn. 3 T 2/2004, s odůvodněním, že o vazbě bylo rozhodnuto nezákonně, neboť obviněný byl vydán ze Španělského království výlučně na základě zatýkáčím rozkazu Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 15. 3. 2001, sp. zn. Nt 2182/95. Ze zmíněného trestního spisu Krajského soudu v Ústí nad Labem dále Nejvyšší soud zjistil, že obviněný J. G. byl v řízení proti uprchlému podle § 302 a násl. tr. ř. rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25. 2. 2004, sp. zn. 3 T 2/2004, uznán vinným výše popsáním skutkem kvalifikovaným jako trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1, 4 tr. zák. a odsouzen mimo jiné k trestu odnětí svobody v trvání 7 let. Proti tomuto rozsudku podal obviněný prostřednictvím obhájce odvolání, na jehož podkladě Vrchní soud v Praze usnesením ze dne 29. 6. 2005, sp. zn. 9 To 37/2005, zrušil napadený rozsudek a vrátil věc Krajskému soudu v Ústí nad Labem k novému projednání a rozhodnutí. V odůvodnění svého rozhodnutí přitom Vrchní soud v Praze uvedl, že řízení proti uprchlému bylo vedeno proti obviněnému důvodně, neboť lze dovodit, že se obviněný pobytem v cizině vyhýbal několika trestním stíháním, která jsou proti němu vedena v České republice. Jak ovšem Vrchní soud v Praze dále uvedl, důvody řízení proti uprchlému pominuly dne 29. 11. 2004, kdy byl obviněný dopraven do České republiky, a pokud obviněný využil práva, která mu poskytuje ustanovení § 306a odst. 1 tr. ř., nezbývá, než před soudem prvního stupně znovu provést všechny důkazy, které byly dosud v řízení provedeny a u nichž to připouští jejich povaha, pokud opakování důkazů nebrání jiná závažná skutečnost. Závěrem pak Vrchní soud v Praze poukázal na zásadu speciality podle § 389 tr. ř. a uvedl, že soud prvního stupně bude muset před dalším postupem v řízení zvážit, zda dalšímu řízení nebrání uvedená zásada.

Nejvyšší soud pak ze spisu Městského soudu v Praze ve věci vedené pod sp. zn. 43 T 8/2005 zjistil, že po propuštění z vazby Krajským soudem v Ústí nad Labem dne 30. 11. 2004 byl obviněný J. G. vzat do vazby usnesením Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 1. 12. 2004, sp. zn. Nt 2182/95, z důvodu uvedeného v § 67 písm. a) tr. ř., a to počínaje dnem 30. 11. 2004. Obviněný pak dne 5. 5. 2005

požádal o propuštění z vazby, přičemž dal podle § 73 odst. 1 písm. b) tr. ř. písemný slib, v němž mimo jiné uvedl, že se bude zdržovat u své matky E. H. na adrese v T. Usnesením ze dne 7. 6. 2005 rozhodl Městský soud v Praze tak, že přijal výše uvedený slib obviněného a rovněž tak přijal stanovenou peněžitou záruku ve výši 1 000 000 Kč (§ 73a odst. 1 tr. ř.) a obviněného J. G. propustil z vazby na svobodu. Obsahem tohoto spisu je dále úřední záznam ze dne 25. 1. 2006 o telefonátu obviněného na Vrchní soud v Praze, z něhož vyplývá, že obviněný odcestoval ze zdravotních důvodů do Španělska. V dalším úředním záznamu o telefonátu obviněného J. G. ze dne 20. 3. 2006 je obsažen údaj o nové adrese obviněného ve Španělsku, a to včetně telefonického spojení.

Nejvyšší soud se předně zabýval otázkou, zda je v dané věci vůbec namístě rozhodování podle § 10 odst. 2 tr. ř., a dospěl k následujícímu závěru:

Především je třeba připomenout, že pokud vzniknou pochybnosti o tom, zda je ke stíhání určité osoby podle zákona třeba souhlasu oprávněného orgánu, musí orgány činné v trestním řízení předložit věc Nejvyššímu soudu, aby o tom rozhodl podle § 10 odst. 2 tr. ř. (srov. rozhodnutí pod č. 55/2000-II. Sb. rozh. tr.).

I omezení stíhatelnosti na případy, kdy je možnost stíhání podmíněna souhlasem oprávněného orgánu, je situací obdobnou případu výsady nebo imunity určité osoby podle zákona nebo mezinárodního práva ve smyslu § 10 odst. 1 tr. ř. Je přitom nepochybné, že o osobu, k jejímuž stíhání je podle zákona třeba souhlasu, jde i v případě, když je obviněný vydán do České republiky dožádaným státem a má být stíhán pro jiný skutek, než pro který byl vydán do České republiky tímto státem. Vzhledem k uvedenému proto Nejvyšší soud dospěl k závěru, že za situace, když obviněný prostřednictvím své obhájkyne vyjádřil pochybnosti o tom, zda s ohledem na zásadu speciality vyjádřenou v ustanoveních § 389 tr. ř. a § 406 tr. ř. je třeba k jeho trestnímu stíhání souhlasu příslušného orgánu státu, z něhož byl vydán do České republiky v rámci trestního řízení vedeného u jiného soudu, je rozhodnutí Nejvyššího soudu podle § 10 odst. 2, per analogiam, tr. ř. namístě.

Dále Nejvyšší soud zdůrazňuje, že zásada speciality je v tomto případě, když se vydání uskutečnilo na podkladě Evropské úmluvy o vydávání ze dne 13. 12. 1957 (publikována pod č. 549/1992 Sb.) ve znění Dodatkového protokolu ze dne 15. 10. 1975 a Druhého dodatkového protokolu ze dne 17. 3. 1978 (dále jen „Úmluva“) vyjádřena především v jejím ustanovení čl. 14 odst. 1, podle kterého platí, že proti osobě, která byla vydána, nebude vedeno trestní stíhání, nebude odsouzena ani zbavena svobody z důvodu výkonu trestu nebo ochranného opatření pro jakýkoli jiný trestný čin spáchaný před jejím předáním než pro ten, pro který byla vydána, ani ze žádného jiného důvodu nebude omezena její osobní svoboda s výjimkou případů, pokud

a) strana, která ji předala, s tím souhlasí,

b) tato osoba měla možnost opustit území smluvní strany, do které byla předána, a neučinila tak do 45 dnů od propuštění nebo se na toto území po jejím opuštění vrátila.

Obdobná pravidla obsahuje trestní řád v ustanoveních § 389 tr. ř. a § 406 tr. ř., která se podle § 375 odst. 1 tr. ř. použijí tehdy, nestanoví-li jinak vyhlášená mezinárodní smlouva, již je Česká republika vázána.

Nejvyšší soud na základě výše uvedených skutečností dospěl k závěru, že obviněný J. G. byl vydán do České republiky výlučně na základě mezinárodního zatýkacího rozkazu vydaného předsedkyní senátu Obvodního soudu pro Prahu 4 dne 15. 3. 2001 pod sp. zn. Nt 2182/95. Za této situace pak s ohledem na shora citovaná ustanovení Úmluvy a trestního řádu měly české orgány činné v trestním řízení postupovat v případě trestního stíhání pro jiný skutek, než pro který byl obviněný vydán do České republiky na základě uvedeného mezinárodního zatýkacího rozkazu Obvodního soudu pro Prahu 4,

tak, že měly buď činit pouze úkony směřující k opatření souhlasu dožádaného státu (tj. v daném případě Španělského království) s trestním stíháním obviněného pro tento jiný skutek, nebo měly postupem podle § 10 odst. 2, per analogiam, tr. ř. odstranit pochybnost o tom, zda je souhlasu třeba, jestliže taková pochybnost vznikla.

Pokud však trestní stíhání ve věci vedené u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. 3 T 2/2004 pokračovalo projednáním a rozhodnutím o odvolání obviněného u Vrchního soudu v Praze dne 29. 6. 2005, je Nejvyšší soud toho názoru, že Vrchní soud v Praze postupoval v rozporu s uvedenou zásadou speciality. V daném případě měl totiž Vrchní soud v Praze postupovat tak, že měl buď sám opatřit od příslušných orgánů Španělského království souhlas s dalším postupem ve věci, nebo vrátit věc Krajskému soudu v Ústí nad Labem s tím, aby tento soud opatřil uvedený souhlas, popřípadě pokud by měl pochybnost o tom, zda je třeba podle zákona ke stíhání obviněného souhlasu příslušného orgánu Španělského království, předložit věc Nejvyššímu soudu s návrhem na rozhodnutí podle § 10 odst. 2 tr. ř.

Podle názoru Nejvyššího soudu se v posuzované věci v době rozhodování Vrchního soudu v Praze nemohla uplatnit výjimka ze zásady speciality uvedená v ustanoveních čl. 14 odst. 1 písm. b) Úmluvy, popřípadě § 389 odst. 1 písm. a) tr. ř. a § 406 odst. 1 písm. a) tr. ř., neboť obviněný J. G. byl propuštěn z vazby na svobodu dne 7. 6. 2005, a tedy do okamžiku rozhodování Vrchního soudu v Praze o odvolání obviněného neuplynula lhůta 45 dnů stanovená v citovaných ustanoveních.

Nejvyšší soud se z hlediska uplatnění zásady speciality dále zabýval okolnostmi vztahujícími se k propuštění obviněného z vazby a k jeho dalšímu pobytu na území České republiky. Jak již bylo shora uvedeno, Městský soud v Praze usnesením ze dne 7. 6. 2005 propustil obviněného z vazby na svobodu, když vazbu obviněného nahradil jak přijetím jeho písemného slibu obsahujícího mimo jiné i závazek, že se bude zdržovat na určitém místě na území České republiky, tak přijetím peněžitě záruky ve výši 1 000 000 Kč.

K tomu Nejvyšší soud poznamenává, že samotná okolnost spočívající v propuštění obviněného z vazby na svobodu a nahrazení vazby slibem a peněžitou zárukou automaticky neznamena, že by se obviněný od okamžiku propuštění z vazby nacházel na území České republiky dobrovolně a že by je mohl kdykoli opustit. Je totiž nepochybné, že účelem slibu a peněžitě záruky, tedy institutů nahrazujících vazbu, je zajištění účelu vazby jiným způsobem než přímým omezením osobní svobody obviněného ve vazební věznici, a to tak, aby byla nadále zajištěna přítomnost obviněného na území České republiky. Ve zkoumaném případě pak byl obviněný J. G. ve vazbě z důvodu uvedeného v § 67 písm. a) tr. ř., protože hrozilo, jak shledal Obvodní soud pro Prahu 4, že obviněný se bude v případě propuštění na svobodu skrývat či uprchnout za hranice České republiky. Z uvedeného plyne, že obviněný se za této situace v době bezprostředně po propuštění z vazby na svobodu nenacházel na území České republiky dobrovolně, ale jeho přítomnost zde byla zajištěna zejména hrozbou propadnutí peněžitě záruky.

Tato situace se však změnila v průběhu měsíců prosince 2005 až března 2006, kdy obviněný J. G. v rozporu s omezujícími podmínkami peněžitě záruky a písemného slibu vícekrát změnil místo svého pobytu na území České republiky, nesdělil přitom soudu svoji novou adresu, anebo ji sdělil se zpožděním, přičemž se podle svého vlastního prohlášení minimálně od 25. 1. 2006 zdržuje mimo území České republiky, a to opět ve Španělském království. Ač v průběhu uvedeného období trvala u obviněného peněžitá záruka a podle zjištění Nejvyššího soudu ke dni 5. 5. 2006 stále trvá, lze omezení z ní vyplývající již považovat za formální. Obviněný J. G. totiž vlastním jednáním dal najevo, že se od určité doby necítí být vázán omezujícími podmínkami peněžitě záruky, a že tedy jeho pobyt na území České republiky není fakticky omezen, ale je dobrovolný ve smyslu čl. 14 odst. 1 písm. b) Úmluvy. To ostatně potvrzuje skutečnost, že obviněný vycestoval mimo území České republiky do Španělského království v době, kdy je proti němu v České republice stále vedeno trestní stíhání, pro

které byl vydán ze Španělského království, a jeho jednání je tak v rozporu s účelem peněžitě záruky a ostatně i v rozporu s účelem samotného vydání do České republiky.

Jak dále Nejvyšší soud shledal, za situace, kdy se obviněný J. G. nachází mimo území České republiky (a to opět ve Španělském království), nepřichází vůbec v úvahu aplikace zásady speciality. Z uvedené zásady totiž vyplývá, že ohledně trestných činů spáchaných před vydáním, pro které nebyla osoba vydána, platí fikce, že vydaná osoba není přítomna. Proto zásada speciality představuje určitou ochranu vydané osoby v situaci, kdy je tato osoba po provedeném vydání ve faktické moci dožadujícího státu. Garancí dodržování omezení vyplývajících ze zásady speciality je přitom dohoda dožadujícího a dožádaného státu o podmínkách vydání, resp. negativní dopady nedodržení této dohody. Z tohoto smyslu zásady speciality pak vyplývá, že její uplatnění není namístě tam, kde se vydávaná osoba nenachází ve faktické dispozici orgánů dožadujícího státu. Tak je tomu s ohledem na princip suverenity bezesporu tehdy, když se stíhaná osoba nachází mimo státní území dožadujícího státu, což se stalo i v posuzovaném případě. Státní orgány dožadujícího státu totiž nemohou, až na specifické výjimky (např. přeshraniční sledování podle § 436 tr. ř.), vykonávat svoje pravomoci vůči obviněnému mimo území tohoto státu. Nemohou např. samy zajistit jeho přítomnost na zasedání soudu, omezit jeho osobní svobodu nebo po vynesení pravomocného odsuzujícího rozsudku zajistit jeho nástup k výkonu trestu odnětí svobody apod. Vzhledem k tomu pak i zásada speciality postrádá v takovém případě svůj účel a nebude namístě její uplatnění.

Na základě všech výše uvedených argumentů lze uzavřít, že obviněný J. G. není ve smyslu § 10 odst. 1, 2 tr. ř. vyňat z pravomoci orgánů činných v trestním řízení ohledně skutku, pro který je stíhán v trestní věci vedené u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. 3 T 2/2004.